

Vår tids spetälska

Vem bryr sig om uteliggarna och de hemlösa i vårt samhälle? Inte många. Vad gör vi i kyrkan för dessa människor? Ofta avskriver vi dem som hopplösa fall och tycker inte det är lönt att lägga ner energi på dem. Innan jag blev kristen, ville jag inte ens ta i dessa människor med tång. När jag så själv fick uppleva Herrens ovilkorliga kärlek, fylldes mitt hjärta av medkänsla även för dessa människor. På Lutheran Bible Institute i Seattle, USA ingick det som del av undervisningen att besöka de hemlösa på gatorna i centrum. Lite bävande gick jag dit första gången. Till min egen förvåning blev jag förtjust i dessa människor. Det som jag trodde skulle vara fränstötande blev istället tilldragande.

Café Trappaner

Under årens lopp har jag haft kontakt med kriminella, missbrukare och hemlösa till och från. Men nu har jag fått förmånen att jobba mer aktivt med det igen. För två månader sedan kontaktade kommunen några kyrkor i innerstan och vädjade om hjälp att starta ett nattcafé för hemlösa och missbrukare. När jag hörde talas om detta började mitt hjärta bulta lite fortare. Detta var något för mig! Sen gick allt mycket snabbt. I början av mars öppnades ett nattcafé som kallas Trappaner. Vi har öppet fyra nätter i veckan från klockan åtta på kvällen till sju på morgonen. Ett 50-tal frivilliga är med och engagerar sig och det har blivit en kanonstart.

Fötterna är en bra början

Tacksamheten är närmast rörande bland de hemlösa, som tidigare bara haft trappuppgångar eller soprum att tillbringa natten. Guds närvaro är påtaglig. Det som polisen trodde skulle bli stökigt har varit förvånansvärt lugnt och fridfullt. Härom natten var det en av de frivilliga som gav fotvård till några. Det är svårt att beskriva i ord hur tacksamma dessa män var. De hemlösa som inte är vana att någon vill ta i dem ens, njöt för fullt att få sina fötter tvättade, filade och naglarna klippta. Jag kan bara tänka mig hur de spetälska på Jesu tid kände det när Jesus kramade dem och helade dem. Vad kan vi göra för dessa människor? Bara genom att sitta och prata, lyssna, och visa respekt när vi fram till dem. Det är inte svårt att prata om andliga ting. Många har en tro på Gud och en djup respekt för Honom. När någon tar fram gitarren och spelar Pärleporten knäpper de sina händer och blir mycket andaktsfulla. Många har kontakt uppåt på ett märkligt sätt. En del av oss har aldrig tidigare jobbat med detta, men blir snabbt förtjusta i dessa härliga människor. Är Gud med i detta? Ja utan tvekan.

Tjugo år på gatan

Härom natten när jag jobbade kom Paavo, som har varit hemlös i tjugo år, med förslaget att vi skulle ha en gemensam morgonbön och tacka Gud för att Nattcaféet har startat. Det är nu hans enda trygga punkt i tillvaron. Samtidigt tyckte han att vi skulle be att Trappaner utökar sina öppettider från fyra till sju nätter i veckan. Samma kväll kom Robban, en stor långhårig och skäggig man, och klagade över smärta i sin lunga. När jag lade handen på honom och bad att Guds kärlek och helande kraft skulle vidröra Robban, kom det stora tårar nedför kinderna. Kan det ske någon förändring i deras liv? Ja det tror jag. För Gud är inget omöjligt. Även om inget utåt skulle

förändras har de fått uppleva äkta kärlek och värme. Jag tänker på moder Theresa, som tog hand om de döende på gatorna i Calcutta. Deras liv förändrades inte alltid så mycket, men de fick en värdig avslutning på livet. Jesus säger ju - "Vad ni gör för en av dessa minsta, det gör ni för mig".